

Ve víru vášní a sociálních zápasů

Když Dlouhý Ferda vstoupil do mansardy, uzřel Malého Sověta na otomanu, zpola sedícího, zpola ležícího. Hlavu měl zvrátenou nazad přes polštářek a mocně chrápal. Ježto byl zahalen v jakýsi pestrý pohovkový přehoz a na hlavě mu seděl našišato bílý turban, činil dojem orientálního vládce, který usnul po divokých orgiích. Přistoupiv blíže, spatřil Ferda na stole jednu vypitou a jednu poloprázdnou láhev kořalky a vedle nich útržek papíru, na němž byl načmárán jakýsi záznam. Ferda sebral papírek a namáhavě slabikoval:

- 1) Zabrat radnici.
- 2) Vynadat Dáše, že se líbala s řezníkem.
- 3) Zlikvidovat agenta západního kapitalismu školníka Koldu a jeho prodejného psa.
- 4) Spoutat Kurandu a vypít mu rum.

Pátý bod byl skoro nečitelný, ale pravilo se v něm cosi o čínské císařovně a čajovém šálku ze zeleného nefritu, z čehož Ferda poznal, že Malý Sovět se dostal do posledního, to jest čínského stadia, a síly ho opustily, než dopsal všech pět pozoruhodných bodů programu. Ferda přistoupil k příteli, chtěje jím zalomcovat, a tu upozoroval, že turban je vlastně mokrý ručník,

je míněn jako obvaz a sedí jen vratce na hlavě. Nadzvednuv jej, spatřil dosti značnou bouli na Šotkově temeni. Pak se teprve vyjeveně rozhlédl po pokoji a zděsil se pokácených židlí, rozervřeného a protrženého deštníku, střepů nějaké velké hliněné nádoby a jiných stop, jež nasvědčovaly ne-li bitvě, tedy velmi živé zábavě. Ferda se posílil hlubokým lokem z lahve na stole, a aniž se zdržoval rekonstrukcí zločinů, které se tu patrně odehrály, běžel do kuchyně, vyrachal z kredence mlýnek a pikslu s kávou a postavil vodu na plynový vaříč. Jak připravoval vzpružující nápoj, vířily mu zmateně hlavou dojmy posledních vteřin: Pařízková, řezník, paraple, boule, pes, kalhoty, Kolda, střepy, čínská císařovna ... a snažil se z toho vyvodit logický závěr.

Ferda se nikdy přesně nedověděl, co se dalo a stalo před jeho příchodem, ačkoli druhý den podrobil Dášu přísnému výsledku. A Malý Sovět se na nic nepamatoval. Vraťme se proto o dvě hodiny zpět a načrtněme několika výraznými tahy podstatu tajemství turbanu, paraplete, střepů a natažených nohou na zahrádce.

Jde o intimní oslavy vítězné revoluce, jež propukly ihned, jakmile Malý Sovět rezignoval na veřejné vystoupení. V 17.10 pouští Eman Pancíř Prahu, vyzve hlasatele, aby nekecal, a rejdě chvíli po stupnici, najde stanici, kde hrají Bachovy sonáty. Dáša prohlásí, že tam „stíraj prima swing“, a vyzve Emanu k tanci. Malý Sovět tleská do taktu. 17.33 Malý Sovět tančí s Dášou tarantulu, Eman tluče smetákem do kamen. Sovět ho napomíná, aby mu neotloukl havraní stříbro z rour. Eman pak tancuje kozáčka, drže smeták v předpažení. 17.45 loví Eman z kožíšku druhou láhev slivovice. Připíjí se vítěznému lidu a Malý Sovět pak furiantsky výskne a mrští skleničkou o zem. Eman ho napodobí, ale tu se jme Sovět naříkat nad nenadálou škodou. První sklenička byla totiž dávno prasklá a Sovět si ji schovával pro podobnou příležitost. Pak Sovět pečlivě zamete střepy smetáčkem a veselice pokračuje. 17.58 si Eman a Dáša připíjejí na tykání, Sovět jim žehná. 18.02 Malý Sovět prohlašuje káravě, že povinný ceremoniál líbání trvá příliš dlouho. Mluví

přítom slovensky a částečně rusky. 18.15 se Sovět halí do pest-
rého přehození a cituje čínské básníky, jmenovitě Li-Po. Poté
zvedá číši a slavnostně provolává: „Li-čung-chsien-šen.“ Byv
dotázán, co to znamená, stydlivě prohlašuje, že je to vzpomín-
ka na jednu slečnu ze Šanghaje. Eman k tomu poznamenává, že
je to blbost a že Malý Sovět nikdy v Číně nebyl. Sovět se urazí
a brblá. 18.20 si Eman a Dáša připíjejí na vykání za účelem no-
vého polibku. Sovět začne prskat, zapomene na čínská mysté-
ria a pojednou se dává do křiku, že reakce musí být rozdupána
na kaši, že jí naše parašutistické oddíly vpadnou do zad a že
ani tisíc pitomejch řezníků tomu nezabrání.

Poté vzal z kouta paraple, přistavil židli ke skříni, vylezl
nahoru, a posadiv se na skříň do dřepu, roztáhl deštník. Před
užaslými zraky řezníka a septimánky vydal Malý Sovět bojov-
ný ryk a seskočil z almary za potlesku obou diváků. Dopadl
dost tvrdě, sedl si na zem a zády prudce vrazil do skříně. Při
tom se zakymácela stará slovenská váza, jež zdobila šatník,
spadla parašutistovi na hlavu a rozbila se na kusy.

Dopravili naříkajícího Sověta na gauč, Eman mu odborně
zamáčkl bouli a Dáša obvázala hrdinovu hlavu mokrým ruční-
kem. Sovět, zcela vysílen předešlými výkony, začal podřimo-
vat. Na chvíli se ještě probral, zamumlal, že si musí udělat pro-
gram na zítřek, čmáral na kus papíru a pak definitivně pohasl.
Eman mínil, že je třeba nechat ho trochu prospat a že by se měli
jít projít do zahrádky, aby raněného nerušili z dřímoty. Venku
před vilou usedli na lavičku, nic nedbajíce mrazivého únorové-
ho večera: hřál je destilát a mimoto se v jejich hrudích začaly
rozhořivat i duchovní plameny. Eman držel Dášu pevně kolem
pasu, vlepil jí další polibek a řekl:

„Ty se mně moc líbíš.“ Po chvíli mlčení dodal zpytavě: „A jak
jste na tom vlastně s profesorem?“

„No co?“ pokrčila Dáša rameny, „nic.“

„Vy nejste tento?“ radostně zvolal Eman.

„Prosím tě,“ ušklíbila se Dáša zrádně, „vždyť on je o třicet let
starší.“

„Vo tolik ne,“ soudil Eman, „ale skoro. Mně se moc líbíš,“ opakoval, „ale nevím, jestli sem ti dost' dobrej.“

Dáša se tajemně usmála a Eman v polotmě viděl, jak jí za-jiskřily oči.

„Dybys potřebovala náký sádlo,“ řekl něžně, „nebo kus vep-řového, tak jen říct. To ti všecko seženu.“

Dáša se jen úže přivinula k svalnatému řezníkovi a ten ji s chutí znovu políbil. Sevřel ji při tom s takovou vehemencí, že Dáša pokládala za taktické trochu přitlumit jeho živelnou touhu. Vyvinula se proto z objetí, a hledíc k zataženému nebi, pravi-la šeptem:

„Hele, támhle je hvězdička.“

„Seru ti na hvězdičky,“ řekl Eman vroucně, „já chci tebe.“ A přitiskl ji znovu k sobě s rozmachem hodným prvního mi-lovníka obce Horní Horky a teprve hluk pádu Dlouhého Ferdy, který jim přelétl přes nohy, ukončil opojné spojení vesnického chasníka s intelektuální kráskou. Když šerá postava Dlouhého Ferdy zmizela ve vratech, usoudila Dáša, že pan třídní teď bu-de mít pečlivé, kolegiální ošetření, takže se mohou nenápadně vytrahit, aniž by se rozžehnali s hostitelem.

Eman doprovodil Dášu až na začátek náměstí. Dál si únoroví milenci netroufali, aby nebyli spatřeni a poznáni. Jejich mladá láska měla zatím zůstat tajemstvím vzhledem k možným kom-plicacím s třídním profesorem a rodiči.

Rozloučili se v úzké uličce a Eman pak vykukoval za rohem tak dlouho, až Dáša zmizela ve vratech patricijského domu U anděla. Poté se řezník dal na pochod uličkou, hvízdaje si jakýsi vítězný pochod. Cítil, že je zamilován, a jásal, neboť mu slíbila na zítřek rande. Bylo nutné někam zapadnout a oslavit to. A tak se Eman vrátil, přešel přes most a dal se stromořadím k oněm končinám, kde stál elitní bar Na dolívce. Jedině tento podnik mu připadal vhodný, aby tam důstojně zakončil dneš-ní zdařilý večer.

Sotvaže oba zamilovaní opustili zahrádku před vilou, v níž přebýval jejich společný přítel a maně i zakladatel jejich štěstí,